

Een brok historiek : 1957-1960

(III)

Internationale veldloop Gazet van Antwerpen

23^e GROTE PRIJZEN
PETRUS CLAESSENS
ROND ST.-MICHIELSKOLLEGE
op zondag 8 januari 1967

Zowat 350 inschrijvingen voor de 13e prijzen « P. Claessens » met opnieuw Frans Herman op het voorplan, alhoewel ditmaal zijn duel met nummer twee in casu Lucien Hanswijk veel bitsiger werd dan in 1956 tegen Fred Langenus. Inderdaad, de Beer-schotman — thans ijverig be-stuurslid van de paarswitten — ging zelf vrankweg zijn kans te-gen de snellere Herman, dit op 800 m. van de meet. Frans bleef in de tred van Lucien, en zege-vierde ten slotte dank zij een snellere laatste 150 meter. Num-mer drie liep zich de ook thans nog gekende Kunen (Nederland), die nipt voor Van Onselen aan-tikte. Jean bracht toen een puike terugkeer op zijn actief en rege de Jonkers. Zoals men ziet een flinke vertegenwoordiging van on-ze Noorderburen aan te stippen, wat overigens terug te vinden

is bij kadetten en juniors waar telkens een Nederlander (kadet Matijssen, Thor, en junior Schillemans, Olympia) zich primus kroont.

Hanswijk mocht toen stilaan tot de oudere atleten gerekend worden. Maar hij kreeg de smaak in het veldlopen opnieuw te pak-ken en in 1958 kaapte hij de over-winning weg na een tempo-wed-strijd van formaat — aldus de revelatie van het cross-seizoen, Van Hoof en Van Onselen mores lerend. Lucien startte inderdaad zeer slecht en terwijl de Liere-naar met Van Oselen aanvanke-lijk ruime voorsprong nam, been-de de BAC'er ras bij, liet nog voor halfkoers Van Hoof achter zich en rekende eveneens af met de sterke « finish » van Jean. Dat mocht een zwakke verrichting van Van Hoof genoemd worden, ver-mits deze enkele dagen voordien Allonsius had geklopt...

Reeds enkele jaren achtereen-volgens troffen we Van Onselen in de eerste vijf van de P. Claes-sens-prijzen. In 1959 mocht hij zich eindelijk primus kronen, na een fantastische tempo-loop. Jean lag reeds na een paar honderd meter voorop, met Nevens, Van-develde en Huylebroeck, maar ook dat gezelschap dulde hij niet

lang en waar iedereen aan een vroegtijdige ontsnapping dacht, die niet ver zou dragen, bekeek de Bell-atleet dat gans anders, en eindigde zielsgelukkig win-naar, zelfs al had zijn voor-sprong zelden meer dan dertig meter bedragen op nummer twee. Niet moeilijk maar men moet het kunnen.

Rik Clerckx won de 1960-wed-strijd met 50 meter voorsprong op Breda-atleet Kunen en alweer ereplaats-jager Van Onselen als nummer drie. Mocht de Diest-at-leet van toen briljant genoemd, dan werd Frans Herman de nega-tieve « man van de dag ». Inder-daad hij sukkelde met een ge-zwel aan de tanden en niet in staat de volle maat van zijn mo-gelijkheden te demonstreren, ein-digde Frans slechts dertiende.

Ook Clerckx — ondanks zijn ze-ge — voelde zich niet in zijn ge-wone doen, naar hij zei, doch ook zo waren de Antwerp AC-inrichters over zijn verrichting heel tevreden.

J. De Borger

TJDOPNAME
PONTIAC

Een brok historiek

1961 - 1963 (4)

Een naam, wellicht het meest in de uitslagen van de vele P. Claessens-prijzen voorkomend, is ongetwijfeld deze van Jean Van Onselen, die ereplaatsen opstapelt, hoe groot de kwaliteiten van de hem voorgeschotelde tegenstrevers ook mochten genoemd. Ook in 1961 is de Beerschotman weer heel dicht.

Van meet af ging Riemenaar Allonsius nochtans aan de haal en telde bij het ingaan van de tweede ronde reeds 40 meter op Unionist Van Praet en meer op de anderen. Briljant internationaal — toen reeds — zou hij niet meer verontrust worden en won die 1961-wedstrijd met 75 meter voorsprong op Van Praet, met daarna in de volgorde Van Onselen, Scheers, Verresen, Hanswijk, Kunen, Simons, Keesom en Van Look.

Dat jaar treffen we bij de scholieren een paar namen aan, later in veldloop en elders nog weer te vinden. We noemen Peeters van Looise en in mindere mate Michielsen van Stabroek.

Eigenaardig en toch waar: in 1962 zijn de eerste drie van de wedstrijd voor seniores precies dezelfde als een jaar voordien. Toch kon men spreken van een gans ander koersbeeld. Vermetele Van Onselen toonde zich aanvankelijk meest vooraan doch Allonsius kreeg het initiatief in handen. De zeer langzaam van wal gestoken Van Praet verdapperde evenwel van kilometer tot kilometer, vervoegde eerst Van Onselen, dan Allonsius en zou zelfs tot tweemaal uitlooppogingen wagen zonder succes. Het pleit werd ten slotte in de spurt uitgevochten. Deze van ver aangetrokken door Allonsius, zag Van Praet ten slotte met luttele seconden geklopt, doch de Unionist oogstte zoveel bijval als de winnaar omwille van zijn kranige repliek. De uitslag gaf verder 3 Van Onselen op 22 seconden (dus niet ver!) en Beerschotman Simons op 1.03.

In 1963 had John Claessens — onvermoeibare inrichter — Van de Wattijne bij de arm gegrepen en zo kreeg Ekeren-Donk, de zich van Ronse verplaatsende klubgenoten van onze grote crossvedette van toen aan de start. Marcel zorgde er voor een puike zege op Rik Clerckx, Snepvangers, Simons en Buseyne in de orde. De Vlaamse TV kwam er ook toen aan te pas, en in een dagblad verscheen zelfs een foto met TV-reporter en ex-wereldrekordman der 800 meter Roger Moens naast Van de Wattijne lopend tijdens de wedstrijd, de afspraak voor het interview als het ware lopend vastlegend...

Wat die wedstrijd ook een bepaalde interesse meegeeft is wel het feit dat we als kadettenwinnaar de thans gekende Van Butsele aantreffen, een naam, ook nu nog met weerklank in een oudere reeks.

J. De Borger

EEN BROK HISTORIEK

1964 - 1966 (V)

Wat in 1964 Polderzoon Jos Lambrechts te Ekeren-Donk presteerde grenst mede aan zijn allerbeste verrichtingen. Sommigen betitelden hem — en dit niet helemaal ten onrechte — als een gelegenheidsrunner, die zich nooit in een nationaal kampioenschap of landenveldloop zou begeven. Misschien is dat zo, doch de knalverrichting van Jos dat jaar in de « P. Claessensprijs » sloeg te Ekeren-Donk in. Hij rekende na een zeer snelle start, betrekkelijk snel af met het kranig verweer van de Nederlander Veldhuizen en Van Onselen (alweer hij...) terwijl uiteindelijk ook Marnix Cocquyt — toen militair te Turnhout — het meesterschap van Jos moest erkennen. Als we weten dat de Gantoise-atleet reeds toen onder 3.50 liep over de 1500 meter, beseft men dat Lambrechts toen geen klantje kon genoemd voor de allerbesten.

Stippen we nog als andere winnaars de figuren van Paul Thijs (Sgola) en Michielsen (Stabroek) aan.

John Claessens, Antwerp AC, en hun plaatselijke medewerkers kregen de kans nog groter te gaan zien in 1965, wanneer dank zij de steun van ons blad onder meer de internationale deelname verder kon uitgebouwd. Dit door het in-

schakelen van landenteams, als Engeland (Simpson, Taylor, Walker), Duitsland (Letzerich, de gebroeders Arno en Ludwig Krause), Nederland (Veldhuizen, De Bruyn, en Van Eekelen) naast de individuele deelname van Michel Bernard. Als we deze namen voegen bij Clerckx, Lambrechts, Allonsius of nog Van Lent en Van Onselen, beseft iedere atletiek-liefhebber dat hier met « kwaliteit groot bekeken » kon uitpakkt.

Na vinnige strijd en subliem verweer van Jos Lambrechts en Jean Van Onselen, die met Allonsius onze kleuren hoog hielden en in de eerste acht eindigden, won Rik ten slotte voor de Brit Simpson, Lambrechts en een van keelpijn gewagende Michel Bernard. Stippen we verder in de orde aan: Letzerich, een met krampen geplaagde Allonsius, Taylor, Van Onselen (zeer briljant in dit uitgelezen gezelschap), Krause en Van Lent. De spurt tussen Jos Lambrechts en Michel Bernard voor de derde plaats alleen reeds scheen ons de verplaatsing waard...

Zo kwamen we dan voor de wedstrijd van 24 januari 1966, die qua internationale deelname zeker niet onderdeed voor de vorige in de rij. Als we bedenken dat er slechts drie atleten van eigen bodem in de eerste tien voorkwamen, begrijpt iedereen dadelijk de kwaliteiten van Mike Wiggs (1e voor zijn landgenoot Hammond), de Duitsers Hecht, Biesecke, de Brit Batty, Nederlander Zyderlaan en Jansen. Toch beslist opvallend puike verrichting van Cyriel Van Geert, derde in dat vedettenfestival, alhoewel op de fantastische wedstrijd van Mike Wiggs (meer dan 50 seconden voor Cyriel) geen maat stond. Moreels (achtste) en een aanvankelijk te vermetele Clerckx (ten slotte slechts negende) waren onze enige atleten verder nog tussen de eerste tien te vinden. Opvallend feit naast de verwachte Britten scheen ons wel de verdienstelijke prestatie van de Duitse atleten, zogenoemd minder ervaren veldlopers, en toch bewijzend dat ook in 1967 denkbaar met hen zal hoeven rekening gehouden. Ten slotte aan te stippen de zege van de Limburgse junior van F.C. Luik John Dumon, intussen tot vaste internationale waarde gepromoveerd, ook bij de grotere broers.

J. De Borger